

училище. 1801 се връща въ Петербургъ, но на следната година, поради заболяване, напуска руската столица и, на път за Италия, почива въ Берлинъ. Като оперенъ компонистъ, С. провежда въ своите творби идеи на Глука. Той има особено голъми заслуги къмъ музикалното развитие на Русия: съ въвеждането на „Петербургския камертонъ“, и като единъ отъ първите компонисти (втори следъ Галупи) на концертното партесно пѣние, което — на текстове отъ псалмитъ, въ форма на църковния концертъ — е еднa музика въ чисто италиански духъ, и за това то се е наричало сждо и „Италианско“. Освенъ 42 опери, той е писалъ за православната църква: „Отче нашъ“ ((на 8 гласа), „Ныне слы небесныя“ ((5-гласно), концертитъ: „Отрыгну сердце мое“ (6-гласенъ), „Небеса поведуютъ“ (осмогласенъ) и ораторията „Тебе, Бога, хвалимъ“ (изпълнена въ Ясъ съ хоръ отъ 300 души и огроменъ оркестъръ — съ камбанни звънове и пушечни гърмежи.

Сарюзофонъ — sarusophon — духовъ меденъ инструментъ — съ коническа звукова цевъ и широка мензура, при който надуването става презъ двулистна пластинка — стройка. Инструментътъ има 18 клавиши, и се прави въ различни голъмини: отъ високъ дискантъ до контрабасъ. Сопрановия сарюзофонъ има грифи и видъ на обоя. Изнамѣренъ е отъ французския капелмайсторъ Ссарюсъ, и е въведенъ въ французскитъ военни музика.

Саати, Ерикъ Алфредъ Лесли — Saatie, Erik Alfred Leslie — даровитъ французски компонистъ съ голъма оригиналностъ въ инвенцията, род. 117 май 1866 въ Онфльоръ (Нормандия), умр. 2 юли 1925 въ Арсюей при Парижъ, училъ малко време въ Парижката консерватория и въ „Скола канторумъ“; до като написанитъ 1887 Сарабанди съ въ стила и техниката на Дебюси, — клавириститъ му творби отъ 1900 се явяватъ като реакция срещу импресионизма и начало на музикалния експресионизъмъ. Въ зрѣлитъ си работи: симфоничната драма „Сократъ“, балетътъ „Авантюритъ на Меркури“ и „Гримаси за „Сънъ въ лѣтна нощъ“

(за голъмъ оркестъръ), С. се явява като майсторъ — създател на една чиста и, съ дълбока човѣчностъ, музика. Творби: освенъ горнитъ „Гимнопедии“, „Гносиени“, „Три валса“, „Кжсове въ крива форма“ и „Джажъ въ съндъчето“ (за пиано), комическа опера „Павелъ и Виргиния“, сценическа музика за народната легенда „Геновева Брабандска“ — за соли (два гласа), хоръ и оркестъръ, и пѣсни: „Ангели“, „Силфия“ и „Цвѣтя“. Пѣснитъ, „Джажъ въ кутията“ и „Петътъ гримаси за „Сънъ въ лѣтна нощъ“ сж открити отъ Дариусъ Мило (1930), който е инструментиралъ за малкъ оркестъръ „Джажъ въ сандъчето“, и направилъ извлѣчението за пиано на „Гримаситъ“.

Сатирична игра — се нарича, при трилогитъ отъ трагедии на древнитъ грци, заключителната частъ, при която хорътъ облича стари сатирични облъкла.

Сафоновъ, Василий Иличъ — виденъ пианистъ и диригентъ, род. 6 февр. 1852 въ Изюрскъ (Кавказъ), умр. 13 мартъ 1918 въ Кисловодскъ, ученикъ на Лешетицки по пиано, на Заремба по теория (частно), и въ Петербургската консерватория; преподавателъ въ сждата консерватория, после — преподавателъ, и отъ 1889 директоръ на Московската консерватория. Концертиралъ и дирижиралъ въ Русия и чужбина, и писалъ една „Нова метода за учители и ученици по пиано“ — чрезъ която основитъ на техническото съвършенство се придобиватъ по единъ съвсемъ новъ начинъ.

Свеелинкъ, Жанъ Пиетерсъ — Sweelinck, Jan Pieters — бележитъ нидерландски компонистъ, род. 1562 въ въ Амстердамъ или Девентеръ, умр. окт. 1621 въ Амстердамъ, училъ при Царлино въ Венеция: органистъ въ „Старата църква“ въ Амстердамъ. Значението на С. е, че той дава типа на фугата за органъ съ много теми, и оказва влияние съ своя стилъ върху органовата музика на XVII в.; отъ него се е повлиялъ и Бахъ. Значителенъ е С., сждо, и въ своитъ духовни и свѣтски пѣсни — той е единъ отъ виднитъ учители, възпиталъ цѣла редица бележити музиканти: Шайдеманъ, Шайдтъ, Зайфертъ и др. сж негови ученици.